

بسم الله الرحمن الرحيم

دا شعری ټولګه چې (وژاړم که وخاندم) ترعنون
لاندې ستاسو په لاس کې ده ما د دخپل پلار په کتابتون کې
وموندله او له ښاغلي لطيف ياد سره په مشوره مې په PDF
بڼه واړوله چې له ضايعه کيدو نه په امن کې شي.
يادونه: د کتاب ۵۲-۸۲-۸۳-۸۴-۸۵ مخونه
نشته

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: وژاړم که وخاندم
ليکوال: غلام حضرت سميسار
چاپکال: ۱۳۶۴

Ketabton.com

زما معذرت و منی!

ڄڻ ان لوستونکو دڙو ڀند په خورن وماره شئي ما خپلې ښم
گرتياوي ټولې په مخکني کتاب مينه او مناجات کښې ليکلي وې
خو پدې کتاب دومره يا د آوري کوم چې انسان ډير ضعيف مخلوق
دی حتما د سهري او خطا سره مخ کيږي نو که چېرې ز ما
په شريه ، الفاظو يا د شعر په سيلابونو کښې او يا د شعر په
قافيه کې او يا د رديف کې او يا د شعرونو په ميزان کښې کوم کې
تاسو گران لوستونکي گورئ نو ماته په گوته کړئ ځکه زه دومره
شاعر يا عالم نه يم چې الفاظې د صرف او د شعري او يا د پښتو ادب
په ټولو اصولو برابر وي . دا هيو نشي کېدی ولی د دري شري
يو مثل دی چې وايي : «از ريزه چه من خيزه » نوزه به خهيم
اوز ما شعر به شه وي ؟ خو مطلب دا چې زما معذرت و منی
په درناوی

غلام حضرت سميسار

شعر، شاعر او شعري رسالت

د شعر په هکله تراوسه پورې ډېر زيات تعريفونه شوي دي چې يوز وړ پخوانی او عنعنوی تعريف يې داسې دی: « شعر هغه وينا يا کلام دی چې وزن او قافیه لري. » په پورتني تعريف کې وينو چې « وزن، او، قافیه، د شعر اصلي او اساسي توکي بلل شوي دي، خو اوس د ازاو او بې قافيو شعر ونوپه رامنځ ته کېدو سره دا ثابته شوې ده چې قافیه د شعر اصلي او اساسي

تو کی نه دی. یو بل چا بیاد یو شمېر ځانګړنې (خصوصیات) په پام کې نیولو سره، داسې تعریف کېدی:

” شعر په موزونو الفاظو د ټولنیز (اجتماعي) ژوند رښتیني انځور دی؛ یا: شعر په موزونو الفاظو د ټولنیزو پېښو بیا ځلي (دویم ځلي) ژور انعکاس دی.“

په دغه تعریف کې ورته ځکه د پېښو دویم ځلي انعکاس ویل شوی دی چې شاعر لومړی له یوې ټولنیزې پېښې او واقعیت څخه متاثر شوی او بیا یې دخپل احساس او تخیل د قوت په ملتیا، نور و ته وړاندې کېدی چې په دې بیا ځلي انعکاس کې د شاعر مفکوره، احساس او ادراک غوڅ (قاطع) رول لري.

همدارنګه یو شمېر نور تعریفونه هم شته چې دلته د ټولو یادونه زموږ اصلي موضوع او بڼه وي په لنډه توګه ویلای شو چې د شعر له پاره د لاندې څو توکي دې ضروري دي:

- ۱: وزن او اوهنګ، ۲: احساس او ادراک، —
 - ۳: تخیل (شعريت)، ۴: ژور متاثر
 - دلته د شعر له پورتنیو یادو شویو توکو نو له څېړنې او تفصیل څخه تېرېږو او داسې پوښتنه
- «ب»

را مخي ته ڪو وڃي «سبه شعر» او «سنگلي شعر»
ڪوم دي ؟

بنياي حِينِي خلك هغه شعر سبه او سنگلي و بولي
چڻ هغه دادبي فنونوله مخي په وزن او قافيه
برابروي او بقول شعري تلازمات، يد يعي صنايع
او د شعر فني مهارتونه پکي کارول شوي وي.
دا هريو په خپل وخت او خپل حاى درست و
اودي، خود او سني حضرت ته پورا، صبح او سم
حواب ناشي ور ڪولاي.

من مون هغه شعر ته سبه، او «سنگلي» وايو
چي خلکو ته سبه او سنگلي پيغام و لري، او ڪوم
شعر چي نور و ته دادول پيغام ونه لري ديو
چا په عقیده: «يوازي دانه چي د بي پيغام شعر
شاعر پر هغي بي حايه خپل وخت تپر ڪي ٿي،
بلکي ز مون وخت بي هم دهغي په لوستلو
او او ر بدلو بي حايه مصر ف ڪي.»

دا خبره سمه اور سبني ڏه، داسي شاعران هم
وي چي دهغوي د بي پيغام شعر و نو.
جنان چي دهغوي ترمه يني پنخوا پورته
شوي وي.

لنډه خبره داده چې په شعر کې له شعریت
او وزن سره جوخت د پیغام مسئله په پرمه
ده، حکم چې یو لیکوال ویلي دي: «شاعر د ټولني
له عادي انسانانو څخه نه گڼي؛ دده مقام د ټولني
له نور و او سپد و نکو څخه په پر لور دی.»

هوکی ښایه ټولنه کې له خلکو سره یوځای اوسي
خو د هغه احساس او ادراک له نور و سره توپیر
لري، حکم چې دی په ټولنه کې هغه څه ویني چې
نور یې نشي لیدلای. هغه څه چې ټولنه او
ځان ورسره لاس په کار پوان وي د شاعر پر
احساس و راغېز (اش) سبندي او بیا یې د تخیل
په ملتیا د شعر په ژبه نور و ته بیانوي.

معلومه ده کومې خبرې چې دنه له تل
څخه را پورته شوې وي، په غوږ و نوښتې
لگېږي او په لوستونکي او اورېدوونکي
هم هڅې اغېز کوي. کوم چې شاعر د هغې
د ژور تاثیر له مخې دې ډول وینا ته
اړ و تی (مجبور شوی) دی.

کله کله شعر او ادب ته د ټولنیز (بغاوي)
ژوند هینداره هم ویل شوې ده او

دا ځکه هغسې چې هينداره عمومًا بنکلی او
 بدرنگ هرڅه په خپله بڼه څرگندوي، دغه
 رنگه په شعراو ادب کې هم د ټولني بڼه او بد،
 لوړې او ژورې په بڼه توگه انځور شوي وي.
 خو لکه څنگه چې د عادي هيندارې دنده يوازې
 او يوازې د شيانو په خپله بڼه بڼو دنده، خو
 د شعراو ادب هينداره د ټولني د بڼو او بدو
 د څرگندولو په څنگ کې د خلکو په وړاندې
 يو بل مهم رسالت هم لري او هغه دا دی
 چې خلکو ته د خپلو بدو مرغيو عامل اوله هغې
 تخه د ژغورنې کار هم ورپه گوته کوي،
 او هغوی په ژوند کې پير مخکې، بدلون
 سمبنت او ساز بڼه ته هڅوي.

د شعر، شاعر او شعري رسالت په ارتباط د خپلو
 خبرو لړۍ په همدې ځای ختموم او په پای کې
 د دې شعري مجموعې په هکله وایم چې:

د ښاغلي سپهسار صاحب د ملي او اجتماعي شعرونو
 د دويمه مجموعه وژارم که وځاندم، « چې ستاسې مخې ته پرته
 ده. په دې مجموعه کې زمونږ د ټولني او خلکو او ستې حالت په
 عيني او واقعي بڼه انځور شوي او د يو ملي او اولسي شاعر په توگه
 يې د قلمي جهاد په توگه کې خپل شعري رسالت د بڼه سرته رسولی دی.

په د. ن. ا. و. ی.
 ۲۰ رځوږ
 سپټمبر - صدر - ۱۳۶۲ د لښدۍ ۱۶ هـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمد

هم واحد او پي شريكه لوي دې شان دى
چي يونوم دې په نومونو كې سبگان دى

لمر سپوږمى دې نمونې د قدرتونو
پي دستنو ودرولې دې اسمگان دى

حقيقت كې ته مالك د دواړو كوونو
كه په حكمو اسمگانو كې عيان دى

د مخلوق په سينه روح كړى وردننه
هر مخلوق دې په جُد السان كويان دى

د پيدا او دفنا اختيار دې خپل دى
ته خالق يې د مخلوق داسې بيان دى

چې په ورځ كې د محشر حساب كتاب شته
هغه وخت مې په وجود باندې لېزان دى

ستا په لطف او كرم به اسانېږي
هغه كار چې لويه خدايه خومره كران دى

زه سيمسار د گناهو نوپه درياب كې
واسطه مې ستا په در اخر زمان دى

نعت شریف

چی؟ دچا هفت خدائی کبریٰ په قرآن دی
چی؟ سبکاه لکه دلمر په تبول جهان دی

مایې نوم نه صدقه سپند سپلنی کړی
چی؟ نوم محمد آخرن مانک دی

هسې جک مقام ورکړی خپل خالق دی
چی؟ په وار و انبیا و وکی سلطان دی

که موسیٰ په کوه طور کې کړی راز دی
اقا کړی ملاقات په لامکان دی

۴

چی په ورځ کې د محشر به شفاعت کړی
هغه دوست، هغه محبوب د پاک سچا نړۍ

خومره کران، خومره ناز بیهېک په پاک الله د
په خاطر چاپید اچې دا جهان د دې

که تورات، انجیل، زبور دې نازل شوې
نازل کړې خدای په ده باندې قران دې

که سیمستار کامه وال کېر د غم کړد اب کې
پېش امام د مرسلانو یې جانان دې

تور زلفان کج

په سپين مخ دي خومره نريب کاتور زلفان کج
په نظر د عاشقانو دي ماران کج

خپله گل يي گلستان ته خه حاجت دي
ستار حنار ته په تعظيم دعي ټول گلان کج

کج رقيب او کج غاز شته په جهان کښي
خدایه مه کړي عاشقانو ته ياران کج

کږي ورځي کږي توري د ايران دي
کله اوبنگي يي را دروي په کږيوان کج

پوراتک د عزرائيل زما په خان شوي
چي راپورته کړي يو ځل دوه چنمان کج

په صورت يي زلزله تبه پيدا شوي
کج رفتار يي شي زړگي په يولسيزان کج

ډيره هسه يي په تن باندې پيدا شوي
لکه وي غوک لاهو شوي په طوفان کج

په دقيق صورت اشعار ليکه، سهار ۵،
شته جهان کښي موي شکافه شاعران کج

په دُنیا کې جنت

په دنیا کې که جنت دی خو وطن دی
پس د بهر و معلوم اتو را سخن دی
که د خمکې په مخ چاڼ واره جهان کوره
معزز او محترم بی خپل مسکن دی
که دنیا کې بحر و بر باغ و چمن شي
نماز به کې د وطن باغ و چمن دی
که څوک باعث د کُل کُلشن کوي خبرې
زما ذهن کې فقط هغه کُلشن دی
که بل ملک ته وايي سهو ه گوردي
هغه ملک د افغانانو جوړځتن دی
که زاغان د بېلانو په جوړنگره
مخ بی تور شه نن سباې تری رفتن دی

هله پاپی نه انگرېز او سکندر شو
هر اغیار لسه اغوستی دی کفن دی

دامتل دی د زور کلي کله کبړی
ورته گوره د زاغانو ځنګدن دی

هر ټيکه پي موزه ده هر دښمن بته
هرې تهرې تنبستولی هر دښمن دی

پاکه خاوره پاک وطن افغانستان وه
تن قبضه پرې روسان قوم چن دی

دازمونږ د عملونو نتیجه وه
چې خفه رانه خالق غني څښتن دی

که نفاق وگډ و پي زمونږه کاروه
نن جبران ئې دی راغلی تن په تن دی

بسم الله په اتفاق باندې راپتول شئ
داسې سوال، داسې زاری، داسې گفتن دی

تورنر افغان د وطن وباسئ په زوره
د افغان خوازادې او بیا کشتن دی

که شئ پاپی اسارت مهاجرت کسي
بیا لایق داستا په سر خاورې لوستن دی

دا پکې ۱۰ شمېلې به پرېن دو جینکو ته
سور سالو مې له ناکامه اغوستن دی

نوم به ورک د افغانانو په جهان شي
بیابه څه کړم که وجود مې څومر پلن دی

دامصرې په وینو سرې لیکي سپینګردی
سپینه وزخ یې په چشمانو کې خفتن دی

دنگه غاړه

ستاد مخ په رڼا زېست روزگار زما دی
ستاد حُسن په الفت سرشار زما دی

زه چې هسي تازه دم لکه کلاب يم
ستاد مینې په وفا اتبار زما دی

هرو ورځ مې دا خنډ شپه بېرته دی
خوشحالی ده که خنډار و زگار زما دی

چې مې گوتو ستاد زلفو مسه وکړه
د دنیا د هر ماتم انکار زما دی

خانله نه يم چې په گوتو شم جهان کې
چې عالم کې هفت بنگار زما دی

هر شاعر يې په صفت دی سترې شوی
سروی قده گل اندام د لدار زما دی

چی سیل بین بی دسینی ربا غیچی شوم
هغه سُنکلی دنگه غا په یار زما دی

که سیمپنگار می تخلص دی عربی کمی
منخوا گری په پستو شعار زما دی

زه وطن خوموريمه

زه وطن خوموريمه دستاسوقدردان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

زه په درد و غم کې د ظالم په ظلم گیره يم
ما حېڅې حآنونه کړئ په هسې رنگ قربان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

زما په ازادۍ کېنې د پر خوند ونه اومزې شته دي
توره-هټوپک واخلئ د بنمټان کړئ گریزان بچو
گرم کړئ جهاد په ما ای دلوی افغان بچو

يوه چغه په يو او ازاده مې له بنده كړئ
پرېدئ نور كا رونه په ما گران بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

سترگى خنكه پورته كړم دنيا او دنيا والوته
لوېزى رحمانه مې په خلكه داچشمان بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

زه ستاسې وطن يم حيثيت هم ديو مور لم
ما كړى شته تارته هسې رنگه دا بيان بچو
گرم كړئ جهاد په ما اى د لوى افغان بچو

کچکول

چچي کچکول مي شو پڻ ڀاره گدايي ڪرڻ
دخو بيانو شو سترگ وسو داڻي ڪرڻ

چچي مالت ته داشناپه ڪوم هنرحم
هغه شپه په اتقنا رکي سبائي ڪرڻ

که زهه وسنيم خپل يار ته چچي پرهردي
دغه کار به زهه په ڏوند کي تنهائي ڪرڻ

خوڪي بي زلفي ڪمهي نرندي خوڪي بي ماران ڪهڙو
زه ئي خپل قاتل په ڏوند کي مدائي ڪرڻ

که زه نه مرم ستاله غمه به هلاک شم
توکل په پاک الله چي اکائو کرم

دا قانون دی چي غوفی داو مید په سترگو کوری
ستا دمخ شعلو ته مخکه بینا بی کرم

اتفاق زما دسترگو نظر کم کړو
یو دیدن به دې دسترگو ستلا بی کرم

که پتنگ په شمع خان سوخول غواړی
زه سپهتار هم پدې شغل آشنا بی کرم

دین

څنگه سناپسته بنگلی بنگارېزي د کلوونو سره
زلفان يې زېب که په سپين مخ د شنوخالونوسره

د انزی غاړه په قدرت دهغه چا جوړه ده
خپله قادر دی په قدرت د قدرتونوسره
زلفان يې زېب که په سپين مخ د شنوخالونوسره

زه دې هفت د تور وسترگو جادو کړو وکړم
يادې لېوان په قلم بنگل کرم د شچرونوسره
زلفان دې زېب که په سپين مخ د شنوخالونوسره

په انتظار کې یاره ستا لکه د بنگو ډکې
شومه بزباد په حال خراب د شوگیر و نوښه
زلفان یې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

ستا په دیدن به شم تازه د جل و هلو په شان
زړه تازه کېږي په دیدن د دید نوښه سره
زلفان دې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

د کامه وال سیمتار ستا مته یو حل لاس پورته کړه
سودا مې نشته د جنت او د وړ خونو سره
زلفان دې زېب که په سپین مخ د شوخالو نوښه

قلم

چې قلم په لاس کې واخلمه حیران شم
چې څه و لیکم په کرمه لار روان شم

لېونی شوم دخپل ځان سره کړېښتم
دوطن دغمه دم په دم ژرېښتم
شپه او ورځ مې سروکار ومم چرته
راغله خدایه په موبن خبرنگه وختو
موبن ته پاتې لکه گل غوندي وطن دی
چې دټولو افتخارانو یو مسکن دی
داهدوکې مې دیلار او د نیکه دي
پاتې شوی چې زما هلته پرانه دي

خوله هي ماته شته په دي خوله چي خنډې م
که مرنه يمه په مړ و کي حسابې م

حقيقت کي مونږه ورونه افغانانو پر
خکه داچي مونږ سوچه ملکانانو

يو مودين يو مو مذهب يو مو اسلام کا
موجوده په دي حالاتو ستاسو پام دي

يو وطن دي پکي شل دي حکومتونه
لوی کرداب کي دنفاق و هو موجوده

داسې و شي دشمن پاتي سلامت شي
زمونږ مينځ کي يو دبله عداوت شي

غوا ولاړه چي خانک ورته تيار شي
چي خوشحال په دي کار باندې اغيار شي

په مرگ خونږ شم چي له دي حاله خبر شم
لکه شع ويلې کېږمه ا بتر شم

مونږه وايو چي کامياب به دي چاډ شي
دا وطن دا فغانانو دي آزاد شي

پي يو موقت مستحکم يو اتفاق شي
کډه بار ز موبن د منځه دنفاق شي

هديو کار په اتفاق او په جرگه شي
چې نفاق ن موبن له منځه او اړه شي

پاک قانون ز موبن په کډه يو قران دی
انتخاب په اتفاق کار د افغان دی

مرک خو حق دی په هجرت کې مې مړنه کړې
بدخواهانوته مې خدايه پې پړنه کړې

زه ستمکاريم آزادي زما ارمان دی
دا ارمان د هرافغان زه کې ارمان دي

سپلنی

په فکر و نو په سوچونو لپونې شوم
لیونتوب خوڅه یی عارندی خندنی شوم

که مې عمر د څلور پښت - پنځوس ترمنځه
په محفل کې درندانو سبانی شوم

عمر نه دی لکه باد هسي تېرېز یی
زما خیال لکه چې او س لس کلنی شوم

نه په مال او نه په عمر مې بدل شته
یو چکر لکه د فلم سپلانی شوم

تک را تک په سترگو کورم په جهان کې
مرگ ته غاړه ایښود وکې تگنی شوم

تڻ به نوم ناري و هم چي حق شناسيم
حقيقت کي ددي نوم نه سيلني ستم

مدحه خان د زمانې په ر و ر و يش کي
نه لقمان او پخمان چي بولاني ستم

زه سيمسار مينگر کدي د گناه نه شم
ميوعت نه گنار گار نه سبزني شم

زلفانی

ستا توهرې زلفانی په ماگراڼې دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

تار دې د زلفانو جوړه اجل ښکاري
ماته یې اندازه قدر دانی دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

سربه وده ښکته کړی ښل د گل
لاس ته راستل کله اسانی دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

زېب کوي د زلفی اشناستتایه مخ
اوسنکې مې دسترگونه روانې دې
گراڼې دې محبوبې په ماگراڼې دې

وڪوره سيمسار ته چي ته لي دي نه لفظو
داغزل دي ميني كسه دميني اداگاني دي
گراڻي دي محبوبو بي پاه ما گراڻي دي

وطنه!

زمونز قبلي زمونز مکی زمونز ایمان وطنه!
زمونزه ننک زمونز غیرت زمونزه خاک وطنه!

ته یې جیاته یې ناموس ته یې جنت د افغان
ته یې شرف ته یې شمله ته یې عزت د افغان
ای د، خوشال، او احمد شاه، امیر و سرخان وطنه!
زمونزه ننک زمونز غیرت زمونز ایمان وطنه!

بول اولسونه پورته شوي ازادی دپاره
 سر و نه بتولونذر کهری د خوینی دپاره
 ستا ازادی زمونږ اړ زور پاک سجان وطنه؛
 زمونږه تنک، زمونږ غیرت زمونږ ایمان وطنه؛

ستا په اغیار و ملحدانو سر و روسانو بندې
 حلقه په غوږ و کمونستو غلامانو باندې؛
 هره جمله د مرگ استاخی دی جانان وطنه؛
 زمونږه تنک، زمونږ غیرت زمونږ ایمان وطنه؛

نه یو د شرق اونه د غرب وطن ازاد غواړو
 مونږه په توره په قلم هسې جهاد غواړو
 بول افغانان به مال و سر کهری در قربان وطنه؛
 زمونږه تنک، زمونږ غیرت زمونږ ایمان وطنه؛

داداغیا ر واول وار، دویم وار، دریم وار نه دی
 دلته، چنگیز، او نه انکر پنا و بل ایستازی
 وخت خوبه و اخلی خوده فتحه دا قجآن و طنه
 زموننه، تنک، زموننه غیرت، زموننه ایستکان و طنه

دادی کبد و نیکی ازادی او استقلال دی زموننه
 په جهاننی سیتیم کتلی دا اقبال دی زموننه
 شی به مخ توری امریکا او هم روسکان و طنه
 زموننه، تنک، زموننه غیرت، زموننه ایستکان و طنه

وایی سیمینارچی شوی ازاد بیابه قدم کبدم
 په زخمی زره به ستار و وصل جور ملهم کبدم
 ای دادی او د باا افغانانستانه و طنه
 زموننه، تنک، زموننه غیرت، زموننه ایستکان و طنه!

ژوندون

چې دې راکړلو یو خو ورځې ژوندون
هغه هم شولو هوسی په نېره تون
کله درد او کله غم او کله رخ وې
دا ژوندون دی که مریض دی دتاعون
یوې غم به په انسان کې پیدانه کړی
که جهان ورپټې چاپ کې یون په یون
که ثابت دی خوکه بی غم کړواشطان نه ی
هسې وایه چې حیوان دی په مضمون
خه کرمی او خه یخنی او خه نیستی شوه
عمرواره شولو تهر په یو جنون
کله جوړ کله ناجوړی هسې بویه
چې ژوندون ورځنې جوړ شي دجنون
ای سیمتاره توری خاورې په سرتوله
پساتی درباندي وکړې ملکون

در رحم!

دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم
که په پنبو می خوک و هی زه به په سردخُم

کلی کورد راته داو غونک شو
کلابی رنگ می تک تور غونک شو

توکل ز ما په خدای چچی یوچکردخُم
دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم

رنگ می زهر لکه زعفران شومه زه

بی لئانه په جهان کمی سرگردان شون

سوخیدلی یم په اور سوی خیکر درخُم
دزدگی صبر می نه شی برابر درخُم

په زخمي زړه مې پټی د خپل وصال كېده
يوه نښه مې په زړه د خپل جمال كېده
لاس وپنې مې دې تېلی په بحر د رځم
د زړگي هر مې نشي برابر د رځم

كامه وال سميگار به كله ستا رفیق شي اشنا
چې شجر و شاعرۍ كې ښه دقیق شي اشنا
دم په دم به دې سلام ته هر سحر د رځم
د زړگي هر مې نه شي برابر د رځم

ارزو

ای نما پښتو وروستو عزیزانو
ای ز ما دسترگو تورو په ما گرانو

اجازت دخو خبرو را کړئ ماته
چې په نظم کې کړیر کړم وایم تاته

پاتی شوی دکاروانه چې پښتون دی
خکه حال پې په نړۍ کې نن زبون دی

خوک رضا داتفاق نه په نفاق دي
بعضې یو دبل لیدلوته مشتاق دي

خوک دچرسو په پېشو کې شو غرقاب
زړه مې خکه ددې غمه شو کباب

خه مو شو په پوږو کې مصروف
خرخوی دکور کالی وی که ظروف

خوڪ د بنگونه چار تخم ڪري تبار
چي روغ خان ڪري لپوني وايم په چار

بجزي شولو په اپن باندې عادت
خدايه ته وڪري پښتون سره مدت

خوڪ په پشرا ابو نېشه هسې پراته دي
چي يوشئي ورته نظر کښي لس اته دي

د چا لاس کښي سگر تان چي گل و بل شي
وي بي فکره که لاسونه يې جل بل شي

بجزي شولو نصور اريان کوي نصوره
خوڪ قوتو کي لگوي غمي په شمار

خه حصه د تما کوشول چلمبان
بي چلمه اشانه کوي گذران

پاڻي شوي جوار ڪر وايمه حاله
صرفه نه کوي زما اوستا په مال

د چا پښو کي وي زنگونه کوي شور
صدا فسوس دي په هسې پلار و مور

سو د خور نشته په نړۍ کې په بل قام
که نظر وکړو لږ موږ په خاصو عام
څوک ملنګ شي د فلانګي بابا ملنګ يم
دوغ او جوړ يم خو پېسو پېسې پټنګ يم
په آخره کې چې دوی شي لیبونيان
نړۍ یار تونو کې پراته وي موږ مان
خدای د پاره لږ په فکر کې عراق شي
دې کار ونه فساد نه اجتناب شي
خپل اولاد په سمه لاره تر بیه کړي
ورپه لاسه د خپل اصولو سپهه کړي
د تفاق په اوره سوځو چې یو نه شو
د دنیا په هېڅ خون و به ما په نه شو
لږ سرونه خپل کړېوان کې وردن کړي
تورې شپې نه څه علاج د سبا وون کړي
نفساني خواهشات پرېدی وطن یاد کړي
دایمان په جذبو باندې جهاد کړي

ازادی و استقلال نمونه حق دی
دغه نوم د هراختان چخوله کی سبوری

زه سیمینار کامه وال وایم لاس چیت کمری
سینه د وادان دی دلوی نچمت کمری

چِخَبَرِي

د زېره په سرهې دې ليکلي د اشنا خبرې
ماته مَجرا دې په وفا کې د جفا خبرې

زهد و قاتل راته ديار د لوري شهيد و شکړ
کله لوېږي زما زړه باندي د چا خبرې

ديار کنځل ماته ملهم لکه د زېره د زخم
زما مرض ته صرف بوازي د ليا خبرې

مينه خواوردي په دې اور کې سوځيدلی خوښ
زما په شروندي دې د زمان د لريا خبرې

خبرې دېرې خوچې زېه زما خبرې غواړي
هغه خوښې. خوږې خبرې يان ستا خبرې

خبرې به دي زما رنځ ته يو دوا جوړ شي
ماته پکار دي خپله ياره د دوا خبرې

خبرې اورم رنگ په رنگ په خپل غوښتو باندي
خبرې ستا شوي زما يان د غنقا خبرې

د کامه وال سيمسگار رن وڅه بدلېدلي نني
که په جهنم کې شي په شمار لس او اتيا خبرې

دینک

ستا په مینه کې سوز پېم بدې مخاک دی
چې په مخ دی نن د تورو زلفو جاک دی

نرگس سترگې کتی نشم په سترگو
مخامخ ورته لیدک دچا محاک دی

نری پوزه د الوانگی سپب دی
بیر سرخیرې گرېوان دغه مې حال دی

که دی نوم دیا قوتی لبانو واخلم
حال د زبې مشرې دی او که خالک

بيلتانه دي هسي ذبحه نما زپه کپو
چي ديو او دوه ويلو شه محاله دي

نه پوهېم چي دد وارو به دا حاله وي
که زما غريب په برخه دغه حاله دي

خلک عشق کي خوشحالي خندا هوسر که
مگر ماته خدای پېښ کړی دا جنجاله

زه سيمپگار به درته فرش ستر کپه لاکيم
که راتنگ دي يوديدن زما په خيال دي

پښتنه پخپله

زه پښتنه پخپله نیت مې کړې خو کیلوته دی
سور سالوپه سرو لاسو نیولی مې زلمه دی

پاشی ورونو یا شی چی غزاته خو
هغه د وطن ښکلی هواته خو
سره لاسونه، تور پیکې مې سوال دې پرکونه دی

پخپلي جمعه شوي د جهاد په نوم
خپلو ځلمو ورونو د اهدار په نوم
لوی لښکر جوړ شوی سردروته دی

يا به دا عيار و اواز غلی کرم
يا به تور اوبل دخا و خلی کرم
بله خو خوک نه یم شان شوکت می ملالوته ندیری

تور هاسترگی سره لبان به حمه دخونبی سره
بناه بتوپکن می خونبی دی چلولو کی جاتی سره
خه چی حو سیمسان غون می سادغه مصرته دی
سور سالوپه سرولا سونیولی می زلموته دی

جانانِ نوشتہ

نوم دیار او در فینق دی جانانِ نوشتہ
خاصد سناسته بازان دی یارانِ نوشتہ

دوست هغه دی چچا دوست دسرنه زارشی
که جهنان ورپسی چاپ کرم دستانِ نوشتہ

یو دبله په رندی او حیا لکی کی
خاصد خدای دپاره هېڅ محبانِ نوشتہ

د مطلب دپاره ټیټ او کله جک ټیټی
دغه کار دی دتا اهلو سیالانِ نوشتہ

ددي دهر ديارانو که خير غواړي
موجوده په دې بازار دادوکان نښته

وفادار به يې کفې چي بې وفاشي
هسي علم کي وارد خوانسان نښته

که دوستي که يارانہ خوچل اووړدي
دانقصابان زما اوستا د زمان نښته

د سيمتار اشعار که واورې پند به واخلي
په لوستو د دې کتاب کي تاوان نښته

آشنا ته!

اولو ورځو کچې خود ومړه زيات تيار نه وې
ز پېو زينت ، په لباس هسې سينگار نه وې

دا کومه وجه ده چا غېږې ولې ؟
دا د ومړه زيات وايه پرسېږې وې ؟

دا شوه معلومه چې حرامونه انگار نه وې
ز پېو زينت ، په لباس هسې سينگار نه وې

خپله خوځای شوې د بل غم نلرې
په زړه خو رحم په قسم نلرې

ما خو پنځواکتلی وې چې اختياردان نه وې
ز پېو زينت په لباس هسې سينگار نه وې

وختونه تهر دې که یاد
پکې تهر نه دی معیاد

یو په زرمه برخه دومره کلانکارنه وې
زېبو زینت، په لباس هسې سپنکارنه وې

ویل لیکل دي زمونږ
خه پوهول دي زمونږ

مخکې د نگر وې هسې سور لکه اناز وې
رېبو زینت په لباس، هسې سپنکارنه وې

که وار دي تهر شي آشنا
خیانت دي گهر شي آشنا

خوسنه دي خپله په گفتار چې د سیمسارنه وې
زېبو زینت، په لباس هسې سپنکارنه وې

سپینه ده !

سپینه لکه گل ده هسې سپینه ده
خنکه سبه سبکار بڼې چې حسینده

وہ یې کتل ماته په خوز و سترگو
مینہ مې په زړه کې مینہ - مینہ ده

هر قدم رفتار یې جوړد زړگودی
روح-قلب و وجدان ته مې شریښه ده
خنکه سبه سبکار بڼې چې حسینده

سبه ناز و ادا کړي کر شمسره
زان د محبت کښې سبه گل چينه ده
څنگه سبه ښکار ښي پچې حسينه ده

لار و دگوگل نه د سيمسټار زړې
ورې هغه چا پچې ناز نينه ده
څنگه سبه ښکار ښي پچې حسينه ده

دوہ برسونہ

تیت پتہ پسنو تہ ولو برہ کہ خان اوچتول غواہی
دوہ برسونہ جب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

وابہ خلی ماشوم پہ لاس دوہ ورتہ پسکپت واخہ
بہی منگی جامی ورتہ، یو ورتہ واسکپت واخہ
زہ خوشنہ پوہ پرتہ: دجناب خوشحالو غواہی
دوہ برسونہ جیب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

نہ کوم لیاقت پکار، نہ سند تحصیل کوری
بنہ پہ غور مالو عادت ہسی رنگت ایل کوری
دم پہ دم پالش کوه کہ یار خان کول غواہی
دوہ برسونہ جیب تہ کہہ کہ خان نوکر ول غواہی

نه څه ميرزا ئي شته دي، نشته دي بل کار په تا
څه چې دا جناب وایي دا به وي روزگار په تا
هر قدر پېسې که په خپل نوم تنخوا کول غواړي
دوه بر سونه جیب ته کړه، که ځان نوکر و غواړي

دلته دا قانون دی اوس دې خوبه پکې خپله ده
ولې څه سکوت کوي، دې کې کله څله ده
وربه شم سیمینگار ته چې ته ځان رسوا کول غواړي
دوه بر سونه جیب ته کړه، که ځان نوکر و غواړي

﴿مِلْهُم﴾

خدای دیار دنجی ز پیه می ملهم شه
خپله یار لبر ز ماسره هتدم شه
جدائی دپی جوړ سقر دی په ژ وندون کې
خه پوښتنه می د حاله وکړه صنم شه
که نظر می د چشمانو په رفتار دی
حرکت می ستا په لوری هر قدم شه
چی ستا سترگو ته په بد نظر کاته که
تف لعنت په هسې رنگ هغه آدم شه
که غمونه می پسر اوری باران دی
خوشحالی ستا په ژ وندون کې مر ماتم شه

چې دې حُسن ته په بدو سترگو کورې
هغه سرهغه چشمان دواړه په غم شه
هره شپه دې شه د قدر خپله بیان
په اختر بده دې ست هر صبح دم شه
که یو دم داستا د یاره شم بی فکړه
د سیمینار زېگ پتوپته - پتوپته قلم شه

دانشنامه سترگی

خه کرم خدایه خه کرم دانشنامه سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

دی سترگونه بی سترگو خوشالیم
زه په هسی ژوند خداین وملا لیم
سترگوته می مخ کرم، نهی هفت سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

کله زه خوشاله بی دیا ره یم
غم سره اشنا یم ناقاره یم
زه کچی می ارمان د دلر با سترگی
نشم پری لیدی دانشنامه سترگی

سترگي خوبه سترگو کي دسترگوشي
يو چغه اوچته ددي غبرگوشي
دوسترگي ددوه سترگودواسترگي
نشم پري ليدلي دبل چاسترگي

برخه د سيمسارده کامه والچي دي
ژوندې په آخردي پر زوالچي دي
وخت د خنک کي رابکاره کړه سيمسارگي
نشم پري ليدلي دبل چاسترگي

سوال و جواب

واورہ جلی واورہ زہ دی حُسن دیوانہ کریمہ
سوزی می پہ اور کج جلی زہ دی پروانہ کریمہ

ج: حُہ ہلکہ لاپر شہ تہ زما دینی سیال نہ پی
زہ پچتا تہ گورم تہ لایق می دجنال نہ پی
بجی موجب دی زہ ہسی پہ لارہ کج ستانہ کریمہ
سوزی می پہ اور کج جلی زہ دی پروانہ کریمہ

س: زہ خویو زلی می ولی ما حنی نفرت کوی
خومرہ دی توہین کریمہ ولی عداوت کوی
ستانگی ژوندون بہ د سرو زرو خوانہ کریمہ
سوزی می پہ اور کج جلی زہ دی پروانہ کریمہ

خ: زه پښتنه پېغله تور او بيل اوسره لېان لرم
مینه د وطن د انادى زړه کچا رمان لرم
پټه پټه ژاړم د ژباڼه کرمه
سوزې مې په اور کې هسې رنگ دې پروانه کرمه

س: اى زما محبوبې زه قسم په کردگار کوم
تجدستي روان يمه جهاد ته داقرار کوم
ازاد به خپل وطن کرم يا به سردانه وانه کرمه
سوزې مې او رکې جلی زه دى پروانه کرمه

خ: ته چې خې جهاد ته زه دستا هغه ليلایمه
نظه چې کوي دامینه زه په تاشيدایمه
وطن که دې ازاد کړوزه بيا زلفى شان کومه
سوزى مې په اور کې هسې رنگ دې پروانه کرمه

س: لارمه محبوبی ستادُعاته انتظار کوم
ستامینه په زړه کې په د نښمن به کونار کوم
هیره به حیات کې کله ستاهغه تانه کومه
سوزمه په اور کې جلی زه دې پروانه کومه

ح: که رادې وړه کلان د ازادی زما د پاره
بیابه دې مېلمه کومه زما د مینې پاره
درېه د سورکو شونډه و سروته شکرانه کومه
سوزمه په اور کې جلی زه دې پروانه کومه

س: بیا که دې رایا د شي کامه وال سَمَسْتار
هغه یو غریب سترگ ستواي وال سَمَسْتار
بتوله شاعري قلم کا غذبه نذرانه کومه
سوزمه په اور کې جلی زه دې پروانه کومه

بُلْبُلُ

په ناروچي د بلبل نشي بيدارته
خه برلاس به شي پخپل عهد اقرارته
د پر پېچو مي دې په مخکي کوزا وپاس شته
د شيطان دوسو سونه شوي پېزار ته
چي جواب ديوکو پتوال کولي نه شي۔
بيا به خه کړي په حضور د پاک غفارته
دلته تالره اختيار دي که بڼه بد کړي
هلته هېڅ نه شي کولي خپل اختيار ته

هلته بنده شي په دروغو باندي ژبه
حقيقت خپله ښکاره به کړې په جارت

يو نېزه کښې وي د لمر وړانگې رابڼکه
د کوم بد و به خړنگ و کړې انکارت

د عمل پرچه په لاس کې درله راشي
که ولي وي که بد او که فن کار ته
زه سيمسنگار خو کنا کاريم لويه خدايه
عفو و کړې په خاطر د پاک رویدارته

تاریخ

نوم هي په تاريخ کي د اَفغان او مسلمان د
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن ايماکان دی

شپږ زره تاريخ هي په نړۍ کي لوی مقام لري
خلور کچه دنيا ورته په مينه احترام لري
هي خُلبد و تکی لکه لمړي په اسمان دی
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن ايماکان دی

زه تر بيه شوی په زانگو کي د غېرت يمه
زهغه اَفغان يم چي لایق د دې هفت يمه
ميدان د سربازی کي مومن و رکړي اَتخاري
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ د ان مومن ايماکان دی

ماتہ مورقبھی د "پانپتہ" او دغز اکری
د اللو- للوپہ حای پی ماتہ بنی صفاکری
تورہ کہ ہتوپک دی شک ناموس دمسلمانی
لآلہ الالہ دازمونز ایمان دی

پاکہ عقیدہ دہ سیمتار او کامہ والہ سرہ
داخونہ ارزودہ دغریب سنگسراک والہ سرہ
شپہ او ویح می سوال دازادی لہ پاک سنجادی
لآلہ الالہ دازمونز ایمان دی

انتظار

ستری انتظار شو په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

راغله بېرته لاره په دی لار کې
گل وه ماته خار شوه په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

مسته وه دلداره دلربا زما
ورک د زړه قرار شو په کتوکتو
زړه زما پیرهار شو په کتوکتو

پاڻي هي په زده کي ارمانو ته دي
ارمان حاله وړخسار شو په کتو کتو
زده زما پرهار شو په کتو کتو

وار به دي خدای تېر که د حین او بڼه
کم نظر سیمساز شو په کتو کتو
زده زما پرهار شو په کتو کتو

وطن از وطن ما وایم

وطن وطن به وایم

زه چي پيدا شوي ايم په كوم ټولو كوش كې
وطن - وطن به وایم سلكو د خنكدن كې

وطن خو زما كور دی هم مې كور هم یې ایا كېم
خان دخپل وطن بولم وطن هم دخپل خان كېم
خا پورې مې دي كړي دخپل نيكه مسكن كې
وطن - وطن به وایم سلكو د خنكدن كې

وطن ازاد ومه شكر زه هسي خوانان لرم
عزم چي فولاد لري هغه آفتابگان لرم
راولی سپرلی به زمونږه په چمن كې
وطن وطن به وایم سلكو د خنكدن كې

سل کاله ژ وندون نه ثانيه دان دی بڼه ده
سل حله بهتره ځنګدن کښې ترې سلګۍ بڼه ده
وګوره شاعره کم وزيات مې په سخن کې
وطن وطن به وایم سلګۍ د ځنګدن کې

خدايه ملګری مسلمانو مجاهدو شي
سړې په تلي کې ته شاهد د شواهدو شي
وګورئ ستمستان د انا دی هغه ات کې
وطن وطن به وایم سلګو د ځنګدن کې

زړه

زړه مې سينه کې په لمر زن بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري
بلبلان زيب کا په گلشن د گلو
بې د نلبلو گلشن وړان بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري
چې عاشقان شي محشوقونه جدا
ژوندون د دواړو په خفکان بڼکاري
گلشن د گلو کې زانغان بڼکاري

وچټال ارزانه دی دسریه بدل
دغه دستور راته ارزان بنکاري
کلتش د کلوکې زاغان بنکاري

که مری خو مرشه ازادی په نامه
مرک د جهاد په قدر دان بنکاري
کلتش د کلوکې زاغان بنکاري

مرک جنوبهتر د غلامی حنی دی
سټیټگار سپک پکی انسان بنکاري

شهید!

وینہ دی زہب کا لکہ لقل د بد جشان شہید!
دخپل وطن د ازادی اَفغانِسْتان شہید!

ستا شہادت دخپل هېواد د ازادی په خاطر
د کونډو رندو و تیمانو خپلواکی په خاطر
سه په نصیب دی سبه جنت حوری علمان شہید!
دخپل وطن د ازادی اَفغانِسْتان شہید!

که په ظاهره شوی شهید نوم ژوند پاتی شو
مخ دې تاریخ ته لکه گل یو سبک پاتی شو
د هرچا سر کې لکه تاج یې د افغان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

بدل به واخلي یو په لښ مجاهدان د اسلام
حانونه سوخی په جهان کې پټکان د اسلام
سرونه ټول به کړ و په دې لار کې قربان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

وای سیمسگار کامه وال چې دیره سپینه لرم
په خدای قسم دی زما جهاد ته مینه لرم
ورکړی خدای خو مړه عنایت دی پخپل شان شهید
د خپل وطن د ازادۍ افغانیستانت شهید!

شکرِ خدایہ

شکر۔ شکر چي پيدا دي مسلمان کي
پيا به دين د محمد اخري زمان کي

په مذهب دي د نعمان کي افتخار دي
د پر منون يي چي لابق دي د احسان کي

چي هر دم يي کلمه به خوله جاري وي
فراموش به کله داپه دي جهان کي

هې رنگ احسان دي کي يي خوشاله
په دي عمر دي خالق زه شادان کي

چې نه سيکن، اونه هندو اونه بلخه يم
شکر خدایه مسلمان چې دی عیان کړم

چې پیدای مسلمان کړم رضامنډ يم
اُمّتي دې دهغه بنکلی جانان کړم

په قدم دخپل پېشو امې رهبري کړي
په دې لاره دې خوشاله هم خدان کړم

روکړي سيمتار ارزو ددو اړو کونو
چې حاصله کاميابي په امتحان کړم

ببرغ

سبه محبت مینه پیدا می دوطن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

سر خوپی چار دخیل قام خنی شه

شاعری جور می کلام خنی شه

د هر د بنمن ککری خاوری د دهن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

پتول اقباله ککری لکه و د پشکا

سبه غور پدلی د مکلونو پشکا

سبه مجهنجا په جهان کپی د هر فن سره که
حسد کینه می د مذهب هغه د بنمن سره که

يو انفاق کي دجهت اسلام غواړم
پيرغ او چنه پيرغ کي دانگان غواړم

عمل ملگري مې خاونده د دهن سره که
حسد کينه مې د مذهب هغه د بنمن سره که

يمه سيمار بيا کامه وال په رښتيا
قبول مې ربه کړې د سوال په رښتيا

د ازادۍ نفس ملگري خنکدن سره که
حسد کينه مې د مذهب هغه د بنمن سره که

سپرلی

دامنم چي دي رحسن باغ سسودي
هر شاعر دي په ستا بلو کي مجبوري

بڼه سپرلي دي ستا رحسن باغ وېن کي
يولحظه دي جدياي ماته تنوردي

چي ستا سترگي هي په سترگو کي رانشي
هغه ورځ هي ژوند پشاني د منصوردي

ستا دیدن ز ماد ژوند یو وسیله ده
خکه زړه مې ستا لیدو باندې مسره دی

د دنیا فانی حیات به واره تېر شی
محبت په صداقت باندې ضرور دی

وکړئ مینه محبت د خدای رضاده
چې راضی پرې پاک غني قدیر شکور دی

پاکه مینه کې پخپله مددگیر شی
چې قادر او توانا او هم غفور دی

ای سیمسگه چې د بل صداقت غواړي
هغه شعر خوتاله هم خپله پېغور دی

دارمانونو دنيا

زما دميني قدر دانه په خندا راغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

دا تصور دی او که خوب او که د خيال د نيا ده
په نزاکت د کلو لخته چې په ماراغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

چې انتظار به مې کولو په کلو-کلو نو
شپې شولې تېرې د غمونو چې سبا راغله
دارمانونو د نيا هغه ليلا راغله

که شوکیرونه وه د بزواره شو تپه تپه
 د خوشالی ورځې دي چې په وفار اغه
 دارمانونو د نیا هغه لیکلا راغله

زلفې بالینت جوړې کړه سیمساره سر پرې کېده
 ستاد عمر ونوارمان چې دی په خوار اغه
 دارمانونو د نیا هغه لیکلا راغله

د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو

د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو
 د لویو لویو د لویو لویو د لویو لویو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هغه روح ته مې هزار باري سلام دی
چې قربان دخپل وطن په تنگ اونام دی

چې پتري خپل سپر کې وی دښمن ته
هغه ويښې هر زړې ته احترام دی

چې مطلب يې د مذهب وطن دفاع وي
هغه گل دنوبهار ته مې سلام دی

چې خپل ځان دخپل وطن نه صدقه کړي
دغه قام خو په زړې کې بس يوقام دی

چې په يا د نراني د بنمن ته پخپل وکت کې
هغه دم لوبېدلی بويه ماتې کام دی

ننگ و نام، غیرت - همت د افغان برخه
بعضې خلکو لکولی پرې ليام دی

وطن کې د ظالمانو په حلقه کې
مرحمت په مجاهدو ستا انعام دی

لش د ستلو مقابل کې چې جنگ پرې
شفقت دی په اسلام باندی مدام دی

نوم اثارې په نړۍ کې هسې وړک کېږي
کونست په دې جهتان خومره بد نام دی

خدا يې فتحه مسلمان افغان ته ورکړې
مقابل کسی د جهتان ننگ حرام دی

مخ دفتحي مجا همدوته بنکاره کړې
لاس نیولی مې خالقه صبح و شام دی

زهر ستایي د عسلو په پیالو کې
چی بنیاد یې په درواغو کې تمام دی

یوه نینه د اسلام هم پکې نه شته
سراسر کار یې سراب وړک یې انجام دی

ته مجا وون شې لویه خدایه په جهاد کې
نوکل د اکتانانو ستا په نام دی

په خاطر دې د همه وار و دوستانو
چی سرحد یې محمد علیه السلام دی

ازادی او کامیابی کېده زموږ برخه
په سرتوړې مې را وړی د اېښتو م دی
زه سیمسار یم کامه وال شعرونه وایم
پیرن ما حضرت غوث هغه کلکام دی

خه پروا که !

که له سترگو مې خوناب ځي خه پروا که
که د خنکه مې جناب ځي خه پروا که

ماته خپلو سترگو غم کرلی نرمه کې
که د سترگو مې سيلاب ځي خه پروا که

هغه مخ چې د کلاب ځني بنايسته دي
که مې اوښکې پېچو تابه ځي خه پروا که

خنگ ژوند کي سوکالی او ارام غواري
که داوینکې مې سيلاب ځي څه پرواکه

د حسينو جبينو کار جوړ وستم دی
مешوقې که په عتاب ځي څه پرواکه

که خندا که خوشالي حسن او ناز دی
که په برخه د جناب ځي څه پرواکه

ای سيمپيگاره! سرديار د سره څار که
هر نفس لکه حباب ځي څه پرواکه

دوطن مینه

زه د عشق قانون کې دمجنون په شان وتلی يم
سربه صحرانگر حرم د وطن مینې سپرلی يم

زه د خوب خندا اود هوس خه پراوا گیر نه يم
زه د چا دن لږو پیه د امو نو کې اسیر نه يم
مینې د وطن کې یو مقام ته رسېدلی يم
سربه صحرانگر حرم د وطن مینې سپرلی يم

مانه ضرورت د دارو کانو د درمل نشته
داراته ثابته ده چچي بي نپه اجل نشته
غم هي د وطن دي په دي په دي غم کي پد لي يم
سريه صحر اکر حرم د وطن مينې سپز لي يم

مانه ناصحان هسي بپکاره انسانان بڼکاري
هر طرف ته سترگو کي وطن راته جانان بڼکاري
زه د ظالمانو سر و روسانو کي پد لي يم
سريه صحر اکر حرم د وطن مينې سپز لي يم

يا به زه سيمسگار په دي نظر باندي کاميا شم
يا به لکه کب په کراهي کي جوړ کباب شم
مينه کي د مينې په مفهوم زه پوهېد لي يم
سريه صحر اکر حرم د وطن مينې سپز لي يم

نادانہ زہرہ

زہرہ پہ سینہ کی پہ ہر دم راتہ شہا پری
دستر گواو سبکی می بہ پری

کہ می حالات دُخنگدن وی

ستا پہ لید بہ خُدا پر جو پشہ

یا می دُنیا حنی رفتن وی

ستا پہ لیدو بہ خُدا پر جو پشہ

نادانہ زہرہ کہ صبروم کلہ صبر پری
دستر گواو سبکی می بہ پری

کتر دې ماته يو دوا ده
 ما په فالې ليدلې فال دې
 زما په دې باندي رضاده
 ما په فالې ليدلې فال دې

د زړه په درد هې يوانته خپله پوهېږي
 دستر چغوا وبنکې مې بهېږي

زما حيات ستا په حيات کې
 طبيب د عشق ماته ويلي
 د ژوند سمون به زما مات کې
 طبيب د عشق ماته ويلي

شعر د سيمسار لکه فانوس غونډې پلېږي
 دستر چغوا وبنکې مې بهېږي

اقرار

چي زړه مي تله د زکړو اختيارستان ي
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

حُسن د وينا کي شته دې خو هسي چُسن نه دې
لکه د لمر او د سپوږمۍ هسي زېبستان ي
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

سترگي نرگس کُلونه په قلم جوړي چي دې
کنډه هغو سترگو ته طاقت د چي دې
خوشگالي ستانصيب شه غم دې زمان ي

زه نزه خوان در حسن که به نظموسریمه
بنبری کنول ری که ماته زمستانی وادی
خوشحالی استانفیب شه غم ری زماری

چی ری سینه کارنه زری که به درو چشمانوری
خون بی ری غاری اقرار زماری
خوشحالی استانفیب شه غم ری زماری

تیارسی

د زيرگي سر له تيارسي و لاپره يمه
جهاني له غي هغه محان له غي دازاري

ز مال ليه خه جهاني كره
وطن زمونږ خپله ازاي كره
په خليل الله ي ايمان كره
وايو د بندي خدای بول كره

ته په مورچال كې زه ولاړه په زاري
جهان له غي هغه محان له غي دازاري

مورچه د شمن باندې كړه بوره
ورته ښكاره كړه خپله توره
مينه دې ماته د منظره
د بنمن ويستو نه كه مجبوره

ته مجاهد شوی زما خوک ری د سیالی
جهتار له خي هغه محاز له خي د زاری

نه به راستایم انتظار
تپوس به و کرم ریتستار
په بل چانه کرم اعتبار
خون به کرم ستار غاړې هار

د کامیالی او زری راشه په تالی
جهتار له خي، هغه محاز له خي د زاری
د زری ستره تیگار سخی ولا پیه
جهتار له خي هغه محاز له خي د زاری

تیر به شتی

که حقه تیر شو او تیر پیری تیر به شتی
د دُنیا که حاله بدل پیری تیر به شتی

د سختی او تنگ دستی و ختونه کم وی
زیر نیو و ته قانع کیری تیر به شتی

در چا زده لکه فولاد در چا گلاب شتی
انسان طرف تا و پیری تیر به شتی

زې سپر کړه حوادثو ته چې تېر شي
وخت روان نه ايسار پېرې تېر به شي

منکي په يو الله شته په خورئ کې
جهان واپ پرې څرخېزې تېر به شي

وخت تابع کړو دخپل ځان مذبذب مشه
پس دهر شپې سبا کړې تېر به شي

مشکلاتو ته صرف يو عزيم پکار دی
هر مشکل دې اسانېزې تېر به شي

مدوجزر رسد ورځ په لوی کړداب کې
سپيښار بيا هم خوشالېرې تېر به شي

دائره قلم زمانه

مینه زمانه په کي مینه مینه د وطن دی شي
دائره قلم زمانه عادت په دی سخن دی شي

مینه د سرو نرو مال دولت راځني هر کس په
خوله کي مي سبق سبق نوم دخپل گلشن دي شي
دائره قلم زمانه عادت په دي سخن دي شي

نخلک که څه غواړي هرڅه غواړي دي دي
زه خوبل څه نه غواړم ازاد زمانه چمن دي شي
دائره قلم زمانه عادت په دي سخن دي شي

مادر ته لاسونه خیل نیولی په دوعاچی دی
ستا دنوراینی مخلوق په خوله دغه امن دی هی
داژ به قلم نما عادت په دی سخن دی شی

بله ارن و نشته د سیمینار او کامه وال په زړه
تېر به خزان کړې چې بهار هغه مسکن می شی
داژ به قلم نما عادت په دی سخن دی شی

ڪورائي ڪي ٿاڻه!

زه دڳي پڙنم دبل په خوم ڪي رنگه
په ظاهره ڪه هرڇه باطن پلنگه

وهه ، وڙنه ، لوٽ-تالان جو رکه ٿياري ده
يوه وڙج به شي را خلاص دلوي گهرنگه

ڪه مخ به گوٽي مرو پڳي وخت به تپروي
بيا پڇيله وايه وايه چي وه خنگه

لکه اوس چي دي په نور و تنگه ڪري
دادنيابه هم په تاشي يووڙج تنگه

که خوک بل د ولسری مری نوخه پرواکه
خبر دی تاته که نن جمع لویه پنگه

ستا سونوک قدری سور شه چې وبال دی
که نور خوک هزاران تېرشوله خدنگه

وخت تېرې اعتبار چال سره نشته
تاریخ گوره دچنگېز نه تر فرنگه

د آقجان اولس به یو ورځ یواوا ز شمی
ته به پاتې شي خوله وازاسمان ته چیکه

د ابهر د پرگنو او اولسکو نو
شه ترفان دارادې له یوه درنگه

د سیمینار مینه مجاز نه حقیقت
بیانوراشه سوزیدن زده کړه پتکه

يَا اَللّٰهُ

توفيق رکړې په مخد مت د بند گانو
پخپل دين کښې محبت د پښگانو

هغه مينې ته هې زړه کې مقام ورکړې
لکه ويې چې د بورا او د گلاکو

د مجاز او مادي مينې هې سوزان کړه
ما شمار کړې په خپل ښکو بند گانو

دغه زړه هې د د نيا له عشقه مور کړې
چې لار نه شم په قطار کې د سگانو

که خه کرم اوخه وایم بقول به ستاوی
د مالک په مخکې خه حال د بندیانو

هسې بخت مې په سر کېناوه بختانه؛
چې قانع وي قناعت کې د شاهانو

دریا او تظاهر شهرت نه غواړم
په دې خوی خصلت کې خوښ د ملنگانو

د وکیل سیمینار زړې ته قرار وکړې
د نیم جنسوس شیطانونو ظالمانو

دزیره چوینه

چی د مجلس یاران می واره تار په تار شول
د زیره رازونه انتظار شول
راز به د زیره چاته عیان کهم
دمینی حال چاته بیان کهم
خه محفلونه دیارانو خوار و زار شول
د زیره رازونه انتظار شول

ستابه د ظلم دوران تیر شوی
رما به کله دغه هر شوی
جوړ و ستم دی یو په بل پسې قطار شول
د زیره رازونه انتظار شول

داد سَمَسْتار لیکل ویل دی
دچاپه غون کي اورول دی
دزپه برجونه زلزله کي رایشار شول
دزپه رازونه انتظار شول

نشان دازادی

خوبن مې نړۍ کبني نوم نښان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

نه غلامی پېژنم نه ومه غلام کله
نه مې اورېدلی دی دارنگې کلام کله
ژوند دی په دنیای کې قدر دان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

زه یسه افغان چې مسلمان یمه
لمر غوندې بکاره پټول جهان یمه
تاریخ مې شهادت په امتحان د ازا دی
سرو مال مې دواړه شه قربان د ازا دی

ورک دئی اسارت شی استعمار سره
ژوند دانسانو شی د بار سره
جنګېږی په سنگرمجا هداغ دازادی
سر و مال مې دواړه شه قربان دازادی

یا قلم په لاس کې یاتوره په سنگرم
دواړه یو جهنګاد دی وایم په هنر
سپینګار نام نویس که به شاعران دازادی
سر و مال مې دواړه شه قربان دازادی

داخه دي

چي لاسونه دي زماپه و ينو سردي
بي وقوفه راته بيا وايي داخه دي؟

ته چي مانه محبت غواړي په زوره
داويل دي پرته واخه چي گان ده دي

زه افغان يم محبت دهغه چاكرم
چي جذبات يي د وطن سره خوانه دي

په ظاهري سینه بنورا کړي او غر غوښه
داپه زهرو کي لري د اخوا په دي-

د فريب په غوږو غوړو نه غولېږم
حقيقت کې داد هرڅه نه تراخه دي

خط و سیر دې را معلوم چې کوم خواږم
چې څه غواړې سبه پوهېږم چې داڅه دي؟

هېڅ منزله ته نه رسېږي چې کور باروږي
داوایل د پخوانو شمېره پاڅه دي

چې د عوه د شاعري کولی نه شم
څه غږونه د سیمسار په زبه پراته دي؟

کُلُّ کَلَابِ تَه

کُلُّ کَلَابِ تَه پَه رَسَنَتِیا چِی تَه حَسین یِی
پَه کَلانَو کَنبِی پَا چَا تَه پَه یَقین یِی

مَکَر تَا مَقایسَه دَخیل دَلِبر کَر م
ماتَه سَنکاری پَه دَویم نَمبر تَعین یِی

بِیا رِپَتِی دَزخِمی زِپَه دَه خَفَه مَه شِی
تَه یَوازِی دَعا شَق دَزِپَه تَسکین یِی

زَه خِیل یار تَه یِم مایل و تاتَه نَه یِم
و لِی ماسرَه پَه دِی سَخَن بَد بَین یِی

دامنم چچي رنگ او بوی دې دواړه بڼه دي
مکرته زما په یار باندې مین یې

که دې مدحه په قلم جهان ته پېش کړم
زما یاره په زهنگي باندې سنگین یې

ای سیمساره! که هزارهفت یې وکړې
ته بیا هم دخپل اشنا مخکې تو هین یې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موسز په هیواد کښې نا اسانه سر ورو سانه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامانه منو

دغه وطن دشونز مرو د افغانانو وطن
دا په اسیا کښې د سوچه مسلمانانو وطن
غیر له قرانه بل قانون په دی جهان نه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامانه منو

زه خوافخان یم مسلمان بل شی کیدلی نشم
په هتیمو سترگو نړیو الوته کتلی نشم
سر سپلنی شه دا غیار وڅه فرمان نه منو
حلقه په غوږ وکوښته غلامانه منو

هنگاه دینو کهره سرو نه نذرانه د وطن
بیا په هر لوری لوستل کپړي ترانه د وطن
پېغلي به وایي په سرو کپي چې بل خوان نه منو
حلقه په غوږ وگورنسته غلامان نه منو

سیمگان و لیکه مسری په وینوسرې و لیکه!
د اتفاق او اتحاد سنا یسته نارې و لیکه!
د خان خانی سیلابه موبزه دې په خان نه منو
حلقه په غوږ وگورنسته غلامان نه منو

بِلِ كَرَمِ نَهْ دِي

دگناپیتی می پیروت په سرد غردی
ما جوړ کړی په هیلو ترینه و نه دی

ملا متیم مخ می تور او خجالت یم
نبه معلوم ناته ستا امر معتبر دی

ما د نفس شیطان منلي بل کرم نه دی
سبه پوهېم حکمه ل ندې اسمان سردی

بې وقوف چې خوګ جسټ په زړه بدل کړي
دا متل دین او دنیا ته یو منظر دی

خه توسنه خان سره واخله لوی مشکل شته
ن موئن محکې منزلونه لوی سفر دی

بې عمله به دې هېڅ بل پکار نشي
که زما پدې لیکلودې باور دی

چې دې یو دیوال وي مخ او بل دې شاته
نیک عمل در ته بیا هلته جوړاخر دی

زه سیمینگار که اشاره کړم تا او بل ته
خانته وایم په احوال مې خدای خبری

د زړه کورونکې

د زړه کورونکې مې خله؛
د سترگو توره خورونکې مې خله؛

د جبین خاله دې گانه کړې یمه
په تار د زلفونو نگوې مې خله؛

په خالي ماتو مسکانونو دې شه
گرانه په هجر سوځوې مې خله؛
د سترگو توره خورونکې مې خله؛

رحیامهر می په خوله وهلی
ر ژوند جونگره پ نکوی می خله؟
ر سترگوتوره خوروی می خله؟

ر سیمسار سرو مال قربان درنه شه
بلا دی وا خلم کروی ویا می خله؟
ر سترگوتوره خوروی می خله؟

قلم قلم

بې وفا مې زړه په تیغ قلم قلم که
چې دسترگونه عدت یې زما نم که

هر قدم چې په ناز بډی زړه مې رپېږی
د ارفتاری د کوم حای حنی رقم که

ځاډا او ناز خونشته سنا پېرو کی
سین سهار نې ربه مونږ باندې تورت م که

که د قد قامت هفت شاعری کرم
بیا به وای مخلوق چې دایې کم که

د اتمان د زوى دى زب شو كه دا خبر بهر بيوتك

دهبراني توريه طياره ده كه دا له بهر بيوتك

هسي حسن خدای وركړى مې دلبرته
 شاعران يې هفتونه دم په دم كه
 كه كرم وقفه شاعري ديار صفت ته
 بيا به واره فشارونه سبه محكم كه
 چې په وخت كېنې د سفر مې حاضر نه شي
 دا زخي زړگي به غوك زمانه لم كه
 دوكيل سيمسار د زړه ارامه راشه
 ستارا نك ته دې خدای ټول كارونه سم كه

د هېوانه عجب سره

زمانه

حیا لاره زمانې نه بې حیا شوه
پلار د خوی او مور د لور نه په ژړا شو

وړ وړ و وړ و وړ وینو ته ناست په انتظار ده
هغه دغه یې په مینځ کې تمنا شوه

بې مطلبه یار پیدا به کله نه کېږي
که دې خوسنه فیصله دغه زما شوه

جینک او تیت به درته کېږي که پوهېږي
تر هغې چې بې حاصله مدعا شوه

پوی هغه دی چې حان ناپوه کسړی
که خوکه خاندی دهغه برخه ژړا شوه

قدر نلشته د سرو، پېسې خوږې دي
نازل شوې چې په موبز دغه بلا شوه

چې نه مینه محبت پاتې شو چا کې
کنار مې خکه خوښه داشنا شوه

د سیمسار قلم په لاس او ښکې گریو کې
چې د خای نه شوې خای رضادستا شوه

حَارِبِدِلْ

سِنَه دِي

مینه محبت کنبی د اشنا نه حَارِبِدِلْ سِنَه دِي
دارته د منصور په نزاکت باندي ختل سِنَه دِي

پاکه عقیده او یواخلاص د حان ملگری که
نیت د ابراهیم حلالیدل د اسماعیل سِنَه دِي
دارته د منصور په نزاکت باندي ختل سِنَه دِي

سر و نهي د واره په خپل خان باندې تطبیق کښه
پاک واره اسمونه یادول د پاک جلیل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

نه عیش عشرت

تا په دغه کار د هر کار نه کړ بدل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

خه ای سیمگاره! خه تو سبه کړه د بازار خنې
نه کړېد و نه درته دلته ژپېدل سبه دي
ارته د منصور په نزاکت باندې ختل سبه دي

غونچہ د گلوں

خاندانِ بے جو رکھتی ہے ایسی کنی پہ چکرِ راغله
غونچہ د گلوں پہ نظرِ راغله

سترگے چے توری پہ کج کہ
رفتارِ دندے کجے پہ مزے کہ
عاشقِ سنی پہ توراوے بل کہ

دبنا پیر ہے پہ شکلِ تیرے پہ ہنرے راغله
غونچہ د گلوں پہ نظرِ راغله

مازاد الہی بیان
وردتہ ولایہ پہ انتظار
پہ کوم طرفے لری اختیار

په د ب د ب په ننگت په کړ و تر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

هاره یی په غاړه د سر و نه رو
ساترگی په شان و جا و وگره
حال می د مړ و ختی پترو و
پنځه بجی وی چچی په ختی و ما زیگر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

للیکستان و لاری په استرام دی
مجبوری تاته می سلام دی
منظور نه ما که یو کام دی
د سپینی خولی خبره خولی نه می بهر راغله
غونچه و گلو په نظر راغله

خيال

چي قلم واخلمه حيران غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

ديار يه ياد کي خا موشي کرم اختيار
لاهود هجر يه طوفان غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

سوچ او سودا کرمه جنون ته قريب
د عشق د نيا کي خه پر پشان غوندي شتم
مينه ديار کي سرگردان غوندي شتم

محبت و کرلی نادو دی په ما
هر لحظه کبې په خفگان غونډې شم
مینه دیار کبې سرگردان غونډې شم

سینه کار دی خار دوه چشمانو ته شه
لکه د سپند درنه بیریا غونډې شم
مینه دیار کبې سرگردان غونډې شم

دست‌گو جنگ

یارقه کاته هی په لپزه غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه په مزه غونډی کړی

ماته په مینه چی یو ځل وگوري
زاره راز و نه څه تاز غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه به مزه غونډی کړی

په یو جلوه کښی یې بی ځانه شه
دا بی هوشی جوړه غمزه غونډی کړی
دست‌گو جنگ څه په مزه غونډی کړی

ما خوبه مینه کبی صادق و گینه
د زنی خال دې څه قبضه غونډې کړي
د سترگو جنگ څه په مزه غونډې کړي

رنګ د سیمسګار لکه د زعفران غونډې شو
په یو وصال به یې تاز، غونډې کړي
د سترگو جنگ څه په مزه غونډې کړي

افغانستان وگڻه!

زما حیکر زما بھور زما ایمکان وطنه!
د سترگو تور د زرگی سر افغانستان وطنه!

ستان دی لور و لور و غرونه قربان
ستان گل رنگه سردرونه قربان

ماته بی حده لپته کران که د خان وطنه!
د سترگو تور د زرگی سر افغانستان وطنه!

دان ادي قدر فقط ستا افغانان پښتني
نوم او نښان د پاپه نړۍ كڼې ټول جهان پښتني
لكه گلشن د سرو گلونو گلستان و طنه!
د سترگو تورد زېږگي سر افغانستان و طنه!

د غدارانو وار تېرېزي ازادي به راشي
كاسه ظلم پخپه كېږي خپلواكي به راشي
قربان مې شعر، قلم - كاغذ شه قدردان و طنه!
د سترگو تورد زېږگي سر افغانستان و طنه!

دابه سيمتگار او كامه وال وايي تل
په زړه خفه او كه خوشال وايي تل
چې ستاسې خاورې مې رانجه كړې دچشان لوبه!
د سترگو تورد زېږگي سر افغانستان و طنه!

مَنَاجَات

لویه خدایه! په احسان انسانیت را
چی قابل دې درضاوی هغه نیت را
مادلارې د ابلیس نه په امان کړې
مناسب ستا عبادت لره فرصت را
شل د پاسه په خلورو ساعتمو کې
هر لحظه کې مېه طاقت د عبادت را
سېه په بنو اوبد په بدو مې ته پوی کړه
په دې د هر د فانی کنې د اطاق را

د حصر بدې بيلانه امان فوايم
بس به قوت لایهوت قناعت را

په ټول يو خدوار سره زرمې پکار ندي
په خپل فضل او کرم دې شرافت را

په نيمگړي سوال مې خوله هيڅه وانگړي
ای مالکه دکو نينو سعادت را

چی چار طرف دېوال وي نورڅه نه وي
ما سيمسار ته پکې هلته سهولت را

راشه!

ز ماد ميني قدر داني راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

ستا په يا دون کې لپوتي غوندي شوم
د خانه زياتې په ماگرا نې راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

د خيال په تال کې تصور غبروم
ناز وادا کې قهر مانې راشه!
غوڼچي د گلو مهر باني راشه!

شپې د غمونو دې سبانه راجي
د تورو و شپو ماه تابانې راشه!
غونچې د گلو قدر دانې راشه!

داغلی زړه که د سیمینار وگورې
لږې په خوا گلي خندانې راشه!
غونچې د گلو قدر دانې راشه!

زنگم

يوغم نه دی چي ټي زغم کرم په سينه کې
رنګ مې تور شو ورته گورم په ايینه کې

مساکريم مهاجر پردی وطن دی
خوک د چا به شي ملگری په تنګسه کې

چي به مونږه پرې گورگورې سنډه و لې
هغه خوی شو په گړی سانیه کې

چي تحلیل او استدال ته یې حیران وم
موتی گورم دخوار په نمونه کې

ما به هلتہ کپی عدن بلولہ و رایہ
اعتراف پہ چیل افراط کسم دقیقہ کپی

چیل لیکلی او ویلی بیہ تہ اخلم
کہ د دار رسی تہ حُم دغہ لحظہ کپی

ما وی داصی دبا پابنتون اولاد دی
سمندر گورم یوہ دانہ چمنہ کپی

کہ خہ اورم یایی گورمہ سیمتاریم
دنری پہ بازار گریو صحنہ کپی

طیبہ!

ہرہ گہری دژ وندون ماتہ یو خطر غونڈی دی
نماپہ زبہ دغمانانو خجہ اشتر غونڈی دی

طیبہ! ماتہ د علاج پہ امید لاپچی نہ شہی
زما مرض د محبت ہسی ابر غونڈی دی

مرض د مینی تہ لقمان د زمانی شہی حیران
تس یو کتل د روہ چشمانو دکوشر غونڈی دی

چہی پہ محفل کبھی ورتہ نہ گورم دسر پہ سترگو
چوکات د عشق کبھی دغہ کار دیوہز غونڈی دی

سترگي په سترگو کي شي وږکې محبت زېږوي
عجيبه باب دي چې رنگينه سراسر غوندي دي
زما پر زړه دغمانانو څه اثر غوندي دي

که زه سيمتار يم انتظار مې ستا دوسترگو کي
راوړه ديدن په چمکندي چا حال بتر غوندي دي
زما پر زړه دغمانانو څه اثر غوندي دي
هر گري دژوندون ماته يو خطر غوندي دي

برخه

لاس چي اوزن د کرمه گل ته خار ننا شي
گل شي پاتي خاص اغزي برخه زما شي

چي مي طبع د وفا دخپل منم کرم
دا چلې راته همه واره جفا شي

که د ترکو طاشفي نه و فاغواړې
سره خاورې به دې هسي تمنا شي

اميد ونه دې خيالونو کې هيجان کړي
بي مقصده به دې خوگ وايه اشنا شي

هم شاهان او سرکشان لاره ارمان کي
فکره کړه که پوره دي مدعا شي

چي فاني دغه جهان دي بڼه پوهېږم
بيا به څه اميد دي نه دو فاشي

چي مرگ مونږ له دي پيدا او مونږ مرگ له
څه نادان يم چي په دي خوله مي خداه شي

زه سيمتار دي صرف رضا غواهم رحمت ته
که قبوله مي په درکي ستا دعا شي

جوانگره

عمارت می دژ و ندون په لهر ناپد و بنکاري
دا جوانگره می دخیال په رنگېد و بنکاري

عمر تېر شومگر پوی نه په حساب نه شوم
دقاني دنیاد کاره اجتناب نه شوم
خزان راغی دا بهار په تېرېد و بنکاري
دا جوانگره می دخیال په رنگېد و بنکاري

نه تائب شومه دبدو توبه گار نه شوم
دژې دهر د لاجوځني ون گار نه شوم
حرکت می دې و سو په سکیند و بنکاري
دا جوانگره می دخیال په رنگېد و بنکاري

خه به وایم سهوه شوی ملامت یمه زه
لویه خدایه! تاته دهر زیات خجالت یبهنه
عمرت پر شو د سیمسار ستایه ختو بنکاری
دا جونگره مې دخیال په دنگېدو بنکاری

خنگه به شي؟

سيستار که ستاد باغ ماليار شي خنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي، خنگه به شي؟

چې خوله په خوله غاړه په غاړه شوز ما مېوې
چې زحفي زړه مي په قرار شي خنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي خنگه به شي؟

دې پروو ورو دې لېوني کړه مه نور
صرف نظر که انتظار شي خنگه به شي؟
لاس که مي ستاد غاړې هار شي خنگه به شي؟

ناز و ادا او کړ شومونه دې حُار
باقي حیات که مې بهار شي خنګه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي، خنګه به شي؟

ژوندون زما کړو رقيبانو خراب
په يو وصال که دې گلزار شي خنګه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي خنګه به شي؟

سَمِيَّتَاره يار ته سوال زاري که وړاندې
يار په رښتيا که زما يار شي خنګه به شي؟
لاس که مې ستا د غاړې هار شي خنګه به شي؟

خیری گریوان کی

یا خیری گریوان وی لیو نیانوسره وی
یا په یوخنکل کی ملنگانو سره وی

دی د غم دنیا کی څه قرار نشته
غم د پاسه غم بل انتظار مشته
هسې رنگ دنیا نه چې مرغانو سره وی
یا په یوخنکل کی ملنگانو سره وی
نه په خوی او ورور باندی باور لرم
نه خوسره سپین او یا زبور لرم
سره ددی حمکې د ماهیانوسره وی
یا په یوخنکل کی لیو نیانوسره وی

نه د چا په مدحه او په هجوه کې څه کارلم
نه، ليو توکل په خپل خالق غني غفالم
يا لوی شوی سوی ماشومانوسره وک
يا په يو ځنگل کې ملنگانوسره وک

داد سيمسار برخه مقرر د ازل نه شوه
مينه پتوله مينه ماته جمع دا وړيل نه شوه
شپه اور څوې يو ځای پتنگانوسره وک
يا په يو ځنگل کې ملنگانوسره وک

دغم غشی

ز ماژ وندون دیار ژ وندپوری تری دی
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دی

خلکو ماته ملامته په هېڅ شان مه کوی
کم و زیات راته په مینه دجانا ن مه کوی
هول بدن مې د اشنا مینې سېزی دک
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دک

نصحت ماته په عشق کی یوبلا بنکار ی
خه به وایم چل حیات راته گیا بنکار ی
مادزپه په سردغم غشی خوړلی دی
دازرگی مې دگو گل خڼې وستی دی

که یوه لحظه په میته کې دیارځنې جد شه
هغه دم به له دُنیا ځنې فنا شمه
دا گوهر مې په خپل او بنکو کې موندلی رڼا
دازېدگی مې دگوگل ځنې وستی دی

د سیمینلر کامه وال ژوند ته یو نظر وکړئ
غمازانو خدای دپاره لږ خطر وکړئ
په دی لار کې مې دځانه لاس وینځلی دی
دازېدگی مې دگوگل ځنې وستی دی

زهدگی

ژاهري زهدگی ژاهري په هېڅ شانې نه خبرېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

لیدلې وه دوه سترگو زړه خوشاله پری د وادشو
باران د اوبنکو جوړ شو و لې خپله نه رندېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

که زر تسله ورکړې خپل زهدگی ته عبث خیالې
دوه زړه و نه چې یوشمې په بل شي کله غولېږي
اوبنکې که شي وينې په څه شانې نه سپرېږي

کار د عقل نه دی عاقلان پکې راگېر شي
د مینې په جهات کې نور شيان کله خرڅېږي
او بڼکې که شي وینې په څه شایې نه سرېږي

کچکول مې دی په غاړه، سیمینار په گدا سیمه
سترگې مې په سترگو کې دسترگونه شرمېږي
او بڼکې که شي وینې په څه شایې نه سرېږي

آرزوی کور

زما پنه ز پکی د پرخیا لونه شته دی
ازاد وطن می امیدونه شته دی

ماته چی رانشی در وح داخستویه خاطر
ژوندیل ژوند می ارمانونه شته دی
ازاد وطن می امیدونه شته دی

مال می دسربه شه قربان سر می حیا خنی شه
دپنستویه عنعنه کی دادونه شته دی
ازاد وطن می امیدونه شته دی

يا ازادي يا شهادت دى عقيدۀ د افغان
تاريخ شاهد په کتابونو سندونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد و نه شته دى

پېڅلي ځوانان په يوستگر کې ځي جهاد له دوى
دېر غوښي، او د ملاې رواجونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد و نه شته دى

سيمتگاره! تېر به افغانان د خپل سروځني شي
کور د بابا کې شته، زمریان او غير تونه شته دى
ازاد وطن مې اُميد نه شته دى

اُمیدونه

خه چي اشنا وايي ټول گلو سته شي
بهرته اُمید وار مې اُمید ونه شي

پيوه موسکا خندا مې زړه خوشاله کړي
ټېره شېبه نه وي بيا غمو نه شي
بهرته اُمید وار مې اُمید ونه شي

ټوله سونا راغله سودا يې به شم
ژوند مې په ژوندون کې ټول سوچو شي
بهرته اُمید وار مې اُمید ونه شي

ڪله خان مجنون ڪله فرهاد جو پر ڪپم
مخڪي مهي جنون او هغه غرو نه شي
بپرته اميد وار مهي اميد و نه شي

ڙوند شتو د سيمسگار د هوسي او مپن تون قصه
وڌڪ مهي په چشمانو کي خوبو نه شي
بپرته اميد وار مهي اميد و نه شي

حُوان تَه

پڄي درڪري خداي حُواني اوروغ صُورتِ دي
دوطن په تافرض شوي داخذ مت دي

امانت درته نيكونودي سپار لسي
په نامه پڄي دوطن هغه جنت دي

ته پڄي خوب په خپل بستر كوي بي غمه
ولي يادنه دي وتلي وصيت دي

خوب خدا په حُان حرام كره كه ته حُوان بي
په گلشن دي دزاعانو حڪومت دي

ز پري تلي په پرستن کې روح دې لارشي
په جهاد کې څه مقام د شهادت دی

چې دې سردخپل وطن نه صدقه کو
منظور شوی دې الله ته صداقت دی

په مزار به دې مېلي وي ای شهیده!
تازه کړی تا په خون اسلامیت دی

که دې غونډ په دې خبر و، نه خلاصېږي
دومره وایم چې ژوند نه دی خجالت دی

د سیمینار کامه وال سوال په ځوانانو
سبا وړخ د هر سرې خپل دیانت دی

د پېسو دوران

مرخه شو پاتې اوس دوران شو د پېسو
لوی واړه بتون سرگردان شو د پېسو

پېسې کېنه، پېسې پاڅه بل څه نشته
نوم یې خومره قدر دان شو د پېسو

ورور د وروره پلار د خوی ځنې جاکه
غلبه ده زون سوران سود پېسو

نه پوښتنه د نسب شته نه د علم
جهان واړه یو کاروان شو د پېسو

یو قدم به خداک دیپاره خوځک و انځلي
ن مانه کې ټول یاران شو د پېښو

که خپلوي رشته داري ده هم غرض دی
خپلوي نښته ټول خپلوان شو د پېښو

په الف، او بې به هم لوستلې نه شي
ورته گوره جوړ لقمگان شو د پېښو

په سیمسار چې اعتراض کولی نه شي
د ابیان یې یو داستان شو د پېښو

ژوندون

ژوند د معنایه لحاظ یوڅه خوړل نه دي
پتکو پکالو سره یوڅه خندل نه دي

ژوند خو لویډو جگېدو ته وایي
بل ته په طمع کینا ستل نه دي

کوشش زحمت تکلیف په ځان تېرول
بل ته د سوال په امید خوله لاس نیول نه دي

ژوند نه هوس او نه شراب او نه کباب ته وایي
ژوند لوستول، ځان مړول د بل وژنه دي

ژوند خو آزاد یو لحظه د ټول جهان قیمت دی
انسان غلام پېری په غاړه کش کېدل نه دي

ش و نه اتحاد و اتفاق ته وای نه په خانگی صوت
په خانگانی کبې د ش وندون خوشحالیدل نه دی

اسلامیت دی ش وندون، انقیادیت دی ش وندون
پر دی فرهنگ کبې دخپل خانه ور کبدل نه دی

ش وند دحیا او د عزت او دیویت نوم دی
لکه ماشوم په قطره نان خوشحال بدل نه دی

د ش وند هر دم او هر قدم خانه حساب وکبه
تش د هوا په یو نېلي کبې سور بدل نه دی

د ش وند یا د گاردې په قلم او په عقل پر بده
سپسگان ! عمر د ش وندون پوره کول نه دی

داشنا گوتی

خه عجب ملهم دی رخصی زه تدهاشنا گوتی
مالره پکار دی صراف یوانی دیلا گوتی

زی ه د حال په نه د اشنا اشنا اظهاسار کوی
دم قدم لحظه کبئی دصن خیل انتظار کوی
رابده شی دلدارن مابا ربه کهی صفا گوتی
= تکرار =

حسن دحسینو په نقاب خه پیتیدی نه شی
زه د عاشقانو په دی کار خه صبریدی نه شی
خال دابرو پیر پده ماله ستا گوتی دوا گوتی
(تکرار)

هر اندام دی دی گل لکه غونچه چی دگلانو چی
شمع چی بلدی خنگه حال د پتگاسو وی
سونی به په اوهر کبئی گراته یان دازما گوتی
(تکرار)

شعر دی که جنون دی د سینه کار او کامه وال به به
اه، دی که فریاد دی زما سگره ایواں په خوله
اخلم قلم اخلم چی اشناشی په اشنا گوتی

ديک

په وجود کښې مې اثر د عشقو شاق دی
یو دین ته داشنا مې زېره مشتاق دی

هغه زلفی مې په لاس کښې یو حل راشه
چې له فیضه ئې معطر واپه آفاق دی

چې نه توپ نه یې جهان نه یې لښکر شته
د حسینو خلکو خوسه طمراق دی

چې په عقد د عشق ناوې په نکاح که
تنگ و نام نه ئې په هغه دم طلاق دی

د سباسته و طایفی ته عزت سبویه
د عشقو شرو ندون هسی په ملاق دی
د حسینو سترگو خوک دې نوکر نه دی
چې یې مخ لکه پروی یا قیماق دی
دا کېدی شی چې سیمینار دی لایق نه وی
خوبانی دې ماته هسی حفت و تاو دی

دینوغشی

دینوغشی برابر می په تپتی و لگید
بیا په خیکر و لگید - دن په په سر
نیمه می سوری ستاجدی کړی
نمرا چا نمری ستا اشنا تی کړی
بی صیره سترگو می نظر دستا په در و لگید
بیا په خیکر و لگید - دن په په سر
نخم ناسوری دی نه جوړی کړی
ویښی دره می خخپن نی
ساده زه می د اشنا په یو تپ و لگید
بیا په خیکر و لگید ، دن په په سر
کچکول پخا په د اشنا سپی خم
خیرات د حسن تمنا سپی خم
بخت می په سر شوچی نظر می برابر و لگید
بیا په خیکر و لگید دن په په سر
زه کامه وال سپینکار شعری لیکم
قانون د عشق کتابونه لیکم
غزل د مینې که جا و او یا منتر و لگید

توبه

ز ما توبه نه توبه د بدگفتار نه توبه
د بې وقوفه هغه دوست هغه نیکاره توبه

چې به دوستي یاري کوی دیو مطلب دپاره
هسې تگمار د بنگالي تگمو و تگمار نه توبه

لاس په لستو مني کبی ساتي لاس به هېڅ نه وکړي
دغه تور مار دی دلستو مني دغه مار نه توبه

په چلول کبې بینه ما هره زه دې بینه پېشنم
د کاغذ گله ستا دی ډول، سینگار نه توبه

په زړه یوه په خوله دې بله اوړ بدلې شمه
هسې شیطان، هسې ایلیس هسې مکار نه توبه

بیمینگار دی کړي دی تشخیص شاعرانه شخصي
د مداري درنگارنگ هغه گفتار نه توبه

دسترگو گانجی

دسترگو گانجی می خون پنی شوگیر ونو سره
جانانه بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

ورج په سودا شپه انتظار شی

که او بستر راتله جوړخار شی

ز په می عادت جوړ سمندر شو دمو جوړو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

زان او ادا دې کیم سرسام اشنا

تانه ولا پیمانه کاس په نام اشنا

لپو نی کبیرم نن سبا دغه سوچونو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

وعدې دې ټولې خامی ټاپو شی

ورجې جوړې، جوړې افسانې شوې

پری په غاړه به سیمتار شی د غزنو سره

جانانه! بیا، بیا، بیا د د پر غمونو سره

امتحان د زمانې

ناکرد و کومه سر پېشان د زمانې
ز به چا و دلچېم حیران د زمانې

په سوچونو په چرتونو قیص ته ورته
گداگر شولو شاهان د زمانې

اقتدار شو د نا اهلو په منگولو
هر اشراف شو په سوران د زمانې

خوک په او بنگو وینو ژاړې ورته گوی
پاتی شوی یې کاروان د زمانې

د دنیا په دی بخرنجه لوی گز دابکنې
حق حیران شی انسانان د زمانې

عمر کم وی د انسان خواهشات د پری
هر پسیار کې امان د زمانې

چی ژ و ندون وی روغ او جو پ وی خو شالی
ورنه هرتور گورستان دزما نی

ز پ ز بپنلی و ر خطا حیران سیمتاردی
کش مکش دی بز کشی ده امتحان دزما نی

مِثْکُوڙَ !

گبرانه باور په دى ش وندون مه کوه!
خلاف د حکم د قانون مه کوه!

په سترگي پټې د اجل په خوب شى
بيا د افسوس ارمان لستون مه کوه!

هغه سردار، هغه نا مدار چې د لاس و
د دنيا مينه په لسون مه کوه!

شاهان ترې لاره په هوا چې به تله
اوس عادتونه د قارون مه کوه!

که په خوب کښې چې خوک خوب وگورى
قيسو د ژوند ته چيگر خون مه کوه!

د چاماني چې د نږې د نږې گورې
بې د قسمة خپل تاغون مه کوه!

په قناعتا کښې دې ژوندون تېر و .
د بل په برخه حال ز بسون مه کوه!

سهنگاره ! تېره شو تېر پېر ي د نيا
رنگه فلم دی جنون مه کوه!

سَلْ اَفْسُوسَهْ

ای ز ما پښتنو ورونو عزیزانو
ای ز ماد سترگو تورو په په ما گرانو

د آمو نه تر کوم حده چی پښتون دی
په دگر کښې د سیاست چی خه ژوندی دی

د بنمان دی یو په بل مو جنگوی
مطلبونه هر یو خپل پور کوی

یو د بل پسې ارم یو دا مو کار دی
تا ویلی ما ویلی دارون گار دی

سکه خوی وی دکا کا وایو تر بور دی
سَلْ اَفْسُوسَهْ د پښتون په دې مذکور دی

نه د مشر احترام شته په هیچا کښې
نه په کشر شفقت کورمه تا کښې

بد بینی ده که حسد او که کینه ده
دغه بتوله د پښتون د لاس اله ده

که یو موتی مستحکم قام د پښتون کهای
د سیمتار دُعا قبوله په ژوندون کهری

گالونه

توکو پکالونه جنکو نه شی جوړ
نډونه چې بد شی نور کار ونه شی جوړ

هر خبره کبې لېر سوچ دی پکار
دلې شربې نه غمونه شی جوړ

انسان تابع وی دا احسان په بدل
گوزار دخولې نه ډېر زخونه جوړ شی

خبرې لېرې خو خو نې دی پکار
ډېر خبرو، نه دردونه شی جوړ

خاموشی بڼه ده که دی خو بڼه راشی
دکم ویلونه گلونه شی جوړ

سیمتاره! لږ لیکه مزې سره شعر
چې دی خبرونه شعر و نه شی جوړ

تورہ او قلم

پخپله تورہ او قلم کښی ولولې راوړله
کور د دښمن کښې بی اندازہ زلزلې راوړله

تاریخ دستاپه باباگانو افتخار کوی تل
ذهن او فکرته دې هڅه تختلی راوړله

نوم د اسلام او د افغان جهان خپل نمر گڼی
هر یو بد خواته دې په تن قهر و خوږې راوړله

په یوه چغه نوم د الله اکبر و وایه
بیانوډولې د آزادی دې د لیلې راوړله

خلک تاریخ کښې کار نامی دې د نیکونو گوی
خرخ د تاریخ کښی د آزاد وطن نغمی راوړله
سیمساره شعر دې په خوږولو په ترخو کره رنگین
د ظالانو په وطن د غم مالې راوړله

شاعر

چی له غمه اوله درده خوځ شاعر شي
يو الله دده دزبه په حال خبر شي

دمظلوم په حال باران غوندي ژر پښي
هر ابر چې ئې دسترگو په نظر شي

د ظالم خو طرفدار په هېڅ شان نه دي
که په ژر ننده کښې مېده يې پښې اوسر شي

نرم زبه او خوبه ژبه د شاعر وي
ای صاحبه! که په دې شعر دې باور شي

مرغلر نایابه عجب کار دی
چې موندنه یې په کرم د پاک اکبر شي

زبه د هر چا وي ليواله چې شاعر شي
زماو سلوکښی يوکس وی بختور شي

نه په زو و و ده نه په مال نه په دولت ده
نه کوم کسب نه کمال چی میسر شي -

زه سپینگار دهر شاعر قلم بو سي کړم
ارزو دندی پی د کتو که برابر شي

بدلی

تاچي کړې خپلې ارادې بدلې
قلم زما کړې افسانې بدلې

تاسمه لار کبې کوم نقصان ليدلی
په جفتو تاق دې کړې بانې بدلې

هسې شف شف ته شفتالو و وايه
بنکاري په ذهن دی نغمې بدلې

خاک ذهین شو تېر خوړلی نه شی
تاریخ به ستاکړی سوانې بدلې

خه چې تېرې ټول ثبتې وایم
فضا خوړې کړې انگازې بدلې
خه چې کړې هغه ریل دی پکار
سیمتار دې گوري ورځې شپې بدلې

سودا

اور بل دي جو رکه په آينه کي دشاني سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

ن پره مي بايللي ستا په خان کي
دغه جهان راتنه زندان دي
رودهي دسترگونه روان کي

مرض مي واخستو داستا هري با تي سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

منم چي حسن دکا بسيار دي
هر يو سهي دچختر پار کي
غم دي زما په سرانبار کي

لکه دشمني ويلي کپنم ستا تني سره
سودا دسر کومه ستايارا تي سره

يا خودي لاس ماته په لاس
يادي دسراو لبو برخا من
بنکلي دعوت راتنه يو خاص را

سپهنگار دي مينه کسي عادت شو
سره

خوب کبني

پنبه نيولى په رفتار شه بيا به ځي
څه خوماته په گفتار شه بيا به ځي

چي ديدن دې په دې خپلوسترگوگرم
يو لحظه خو په قرار شه بيا به ځي

د زخمي زه پي ارمان زما پوره کړه
لږ ملهم مې د پرهار شه بيا به ځي

سرو مال مې ستا د حسن صدقه شه
يو ساعت بوسه کړاى شه بيا به ځي

يو ارمان مې ستا وصال دى په جهان کبني
په خوبانو کبني نامدار شه بيا به ځي

جدائى خداى پيدا کړى په جهان کبني
تلوار مه کړه په قتلار شه بيا به ځي

داميد نه او ميد و نه پيدا ڪين ٿي
راشه ڪين نه په تلوار شه بيا به ڪي

سره ٿي ستا په غبن ڪين ٿي پروت او سلگو وائي
لاس دي ائيني په سيمنگار شه بيا به ڪي

دا دنیایه

پس فطرته مکرجه دا دنیاده
نه دې ستانه دې دپلار اونه زما ده

دامثال دیو لوی ده فر بیکاره
خه به وایم د هرچانه بی وفا ده

چی دنیاته وفا غواړی نادانان دی
دا خبره زېر او زور باندې صفا ده

دگو نکتا مثال ز مونږ دنیایه پرستو
ولې دومره یې د نیاته اشتها ده

دحرص په غلبه کېنې مرگت رایا دکړه
قناعت کېنې سعادت د خدای رضاره

خه گپل او خه خوړل خاور کول شته
هسې ټول جمعه کول پېشه دچا ده

دغه ش و بندمي لکه باد غوندي تپرپري
ستا دخيل حياته خومره تمنا ده

اي سيمتاره ! تش تحريجه هنر نه دي
بي عمله ليکن لوستل واره سودا ده

زما زپه

ميين شوى په جانان دى زما زپه
له دې غمه په لسر زان دى زما زپه

مايې مخ ته فقط يو ځلې نظر كړې و
اوس هر دم راته گريان دى زما زپه

هېڅ پوه نه شوم سترگو وليدو زپه لارو
اوس مدام په هې سوران دى زما زپه

كه زرواړې ورته هغه دغه وكړم
په دوه سترگو بنديوان دى زما زپه

زپه مې وپې په جادو دى دوو چشمانو
چې په غشويې نشان دى زما زپه

خوب رویان که دجهان و رجه بنگان کرم
فقط یارن پیسی نالان دی زما زپه

که کربن ی او خور بپی پروا نشسته
په غمونو کبني خندان دی زما زپه

سیمیتار وای چي خفنه منه شی دلبره
مال و وسره می ترې قربان دی زما زپه

ارمان

باغ د گلو چي بهار وی خوچی وی
ناست په خنگ کبني دلد ار وی خوچی وی

شین چن وی یو رباب وی په شاباز ترنگولی
نوی نوی کیو ز ونه په نغمو می غبر ولی

ژ و نداد وی په قرار وی خوچی وی
فاست په خنگ کبني دلد ار وی خوچی وی

سبه خوانی وی، بی غمی وی، زیبا لی وی داندام
خواهشات وی، ضروریات وی، مکل وی ټول تمام

دخو بریو انتظار وی خوچی وی
ناست په خنگ کبني دلد ار وی خوچی وی

چی نه ظلم نه ظالم وی په دنیا کبني دانته
قناعت وی سعادت وی دیانت وی په هر جا کبني لله

کس د کس نه په قرا وی خوچی وی
ناست په څنگ کنبی د دلداری وی خوچی وی

بس سیهتار وی خپل پی یار وی یو دین و دجا بان
هر څه ز ر وی مکمل وی نه تنگې وی دجهان

فقط نه وی یار می یار وی خوچی وی
ناست په څنگ کنبی د دلداری وی خوچی وی

غم دیار دی

صبر اکبری یا صابره! غم دیار دی
هغه یارچی هم عاشق او هم دلدار دی

زه پده ده بانندی مین وم دایه ما وه
نن دهغه یارن ما حنی فرار دی

که د زړه نه هی چک چک وینې به پری
دغه زخم د زوزاد منومی پر هار دی

که عالم هی لپونی سودائی سولی
دغه مالہ خه عار نه دی افتخار دی

ته بی شکه بی صابر صابره خدایه!
دکومک دی تمنا کرم غم دشواری

هسي درد مې په زرگي کښې بې انداز
وايم داچې داجهان مې زړه بار دی

غم زې هسي په ظاهره زړه سوری کا
پلې زخم د ناسورشی ناقرار دی

مونه ټولوته په غم کښې صبر راځي
سوال کونکي په درگاه کښې د سپینار دی

ستادحسَن

ز پاره نماند پر منت بار دی ستاد حَسَن
دم په دم رانده خواستگار دی ستاد حَسَن

حَسَن ټکي دی په شمار دئی درې حیر وونه
په پر مخلوق ترې ناقران دی ستاد حَسَن

هر مریض نه چې پوښتنه د مرض کړی
عالم گل واره بهار دی ستاد حَسَن

خوک د زلفو په ر سو باندی تر لی
چا خو پ لی یو گونان دی ستاد حَسَن

خوک پانسی نه دی ولاپ په تخنه باندی
دم قدم یې انتظار دی ستاد حَسَن

چی ژوندی په هر و حساب دی و نه گوره
د اسمتگار یو خریدار دی ستاد حَسَن

مٺا وايه

چاته دونيا کني په هېڅ شاني څه پېغور مه وايه
چې دی د پلار او مور نه وي و ته وروڼه وايه

پر دي زامن کله خپلې ي نصحت که اورې
چې خور دی نه وي د بل لور ته عبت خور مه وايه

زمانه ټکه شوه سازش د زمانې شو ذهين
په رېتو سترگو گرانه وروڼ سپين ته توکمه وايه

دنيا فاني ده د مېلمه پشاني شپې تېرو
فاني جونگرې ته دې کور او زما کور مه وايه

قام ته دوچڼو او بنان چې په هڼر جوړوي
هسې غدار، هسې وا کدار نه څه غځور، مه وايه

چې سر ي سپين، بڼ يره ي سپينه زړه ي ځوان بنگار
شاعره مخکې د سيمسار نور درې څلور مه وايه

په ژړا

زړگی زما شولو عادت په ژړا
چې داشنه شوم رحمت په ژړا

او بنکو مې لارې مخ کېږي جوړې کړې
پاتې مې نه شولو طاقت په ژړا

جرگه داو بنکو مې اشنا ته لېږم
وږه کړي دواړه مصلحت په ژړا

عجب تاثیر دی محبت کړی دی
ماته پیدا شو سهولت په ژړا

رنځ و کړا و دهر عاشق په برخه
کله حاصل شي وصال په ژړا

ژړا چې ژاړه دکامې سمیټه ده
نکمای پر واما طلعت په ژړا

خوبن یم

سو خدای دی د مخ په لمبو خوش یم
انتظار دی د محل په تمبو خوش یم

انتظار سره تکلیف تر لی بو یه
خوش نصیب یم چی په هسې سبو خوش یم

که پتنگ په سر و لمبو کی الفت غواری
زه داوسنکو په لپړ لو جر گو خوش یم

تش گو گل یم زړه هې ناشته په سینه کی
درباب غونډې پخپلو نغو خوش یم

هسې هېر خدای را کړی دی په عشق کی
په لید و ئې تش د دوه انگو خوش یم

زه سیمینار خدای صفت خوان د حسینو
دم قدم کی زه د شعر په لیکو خوش یم

سَاقِي جَانِ جَانِ

ساقی را کپه سره شراب دیار د مینې
چی بپشه شمه اشنا بهار د مینې

اوان ونه دي خوانه د کنده ولو ستا
ستا خبرې شوې عسل گفتار د مینې

نیت مې کهری مېخانه دی بوله نوش کهم
سور به نه شی دغه تاو انگار د مینې

دوه لاسی درته سلام کهم ساقی جان جان!
وینې خاخی مې د زړه پر هار د مینې

که په هسې جوش خروش کې مې یار ولید
دویم یار بد شی ساقی نیگار د مینې

پته خوله لکه غوطه شاعر د مینې
غور پد وته دی تیار سیمتار د مینې

اِقتِ

تش شهتر مې دی موندلی په جهان کې
د زړې قدری لیاقت نه گورم خان کې

مهار کېدی نفس شیطان یم په دی دهر
کاذب نهیم په لیکلو د بیان کې

ژبه سترگې، غوږ لرو کار تر پنه اخلو
لکه بُت په رهنو ستر گوچپ دهان کې

تشی خولی باندې زمری نیسو لکی نه
صواتی صفر د عمل په امتحان کې

د بنده احتیاج کوو عجب رواج دی
اوبه ده نه شو په دربار د شاهان کې

زه سیمینارچی حقیقت ته خپله حیر شتم
دغه بتول ملامتی وینم په خات کې

طوفان

۹

دسترگو او سبکی می مخ باندی طوفان جو پرو

یوبل جهان جو پرو

دیار د مین پ

دسترگو او سبکو کم خراب آشنا

ستا محبت کی زه کباب آشنا

وایم رشتیانہ یم کڈ آب آشنا

ستا جد ایی راتہ پد ژوند کی لوی حقکان جو پرو

یوبل جهان جو پرو

دیار د مین پ

طاقت می نشته د فرقت ستا

کله لایق د محبت ستا

داگر می جان ه طبیعت ستا

هره گری یو بخش دی تو زلفان جو پرو

یوبل جهان جو پرو

دیار د مین پ

دسترگو

سوال او زاري زما عادت شو
ولي دې ما ځني نفرت شو
زما غريب دغه قسمت شو
د زرگي سره د اكار ونه پاك سبخان جوړي
يو بل جهان جوړوي
د يار د مينې
يا به سپين ستار يا كامه وال شم
يا لېونى يا به په حال شم
كه لېن دې پوى زه په احوال شم
د باره گپت هره كوڅه راته زندان جوړوي
يو بل جهان جوړوي
د يار د مينې

ترخو؟

زړه زخمي چشم گريان به يم ترخو؟
ستاد لاسه په خفگان به يم ترخو؟

زه کتی دې اثرې سترگو ته نه شم
په هېبت او په لږ ژان به يم ترخو؟

دپتنگ غونډې مې شونډه په سر لېږکې
که دهر په نيران به يم ترخو؟

د داغلي زړه مې لرڅه پیرسان وکړه
له رياره په پیرسان به يم ترخو؟

که منل د غمازانو دې عادت وي
سرو مال له تا قربان به يم ترخو؟

زه سيمسار کامه وال او بڼکې ويني تا هم
در په درڅيرې گريوان به يم ترخو؟

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**